

*

אני על כתיפי שמש
אב ענק
במורד הכרמל
אל המצעד הצבאי

ומאז כלם כגמדים,

ומאז אני כחגבים

ונשאלת

לקנה המדה

האנושי.

בעקבות ציורים בקטלוג "אלי שמיר כפריהושע"

בת ממשיכה

יש לי מחרשה

לחרש כאב

בשדות אב

נעלמים

באדמה כבדה מפרידה

אני מושכת תלמים

ממלים.

שירה

לספר לשפה

מלים

כאבא שלי

לפני השנה.

מניין פלוס אחד

נלקח מאתנו בשבת,
השמש שבחגים,
היום הקדוש היחיד, שבו אפלו אלהים
חוגג את מנוחתנו,

יום הדומה לעדן, יום ההשלמה,
טעם השלמות. לפני
שבצעו את הטקס, לפני
שתפסו את מקומותיהם להתחיל

בתפלה, לפני פתיחת ארון הקודש
וחשיפת התורה,
לפני שקמו לנוע
ולשיר את חלקם, נפתח הספר

ככנפים בדיהם היציבות,
למרות שהם יודעים את הכתוב בעל פה.
לא הכרתי אותם, אך פגשתי בהם
באפן שבו אנו מכירים את מי שהעלו,

לא משנה מהיכן מקורנו,
מתוך אמונות אבותינו
ירשנו את הדרך בחזרה
אל המקורות המסתוריים, עם זאת
הם יצרו דבר ודאי
בספורי הבריאה והגלות,
של נסים ומלכים סבוכים,
של מצוות וחקמות -

"אהב את הגר" -

הפץ את הבשורה על פני המילניום.
אנו סובלים מאותן רדיפות,
חוגגים אותם נצחונות,

שרים, באותו סדר את הברכות,
שעה אחר שעה, חג אחר חג,
דור אחר דור,
פרשת תורה אחר פרשת תורה.

מנין ועוד אחד נלקח
לפני פרשת אותו שבוע
כאשר שבו
להאזין לספור אברהם,

הפטריארך הראשון של החצפה,
שנגש והתוכח עם האל:
"האם תכה את הצדיקים
יחד עם הרשעים?" והאל ענה:

"למען עשרה, לא אהרס".
וכך, ככמים אחרים, באותו יום
הוא הניח לרשעים
לגרף את הצדיקים.

וכאשר סים אלהים
לדבר עם אברהם, הוא עזב,
ולקח מנין ועוד אחד.
ואברהם שב הביתה.

בעקבות הפיגוע בבית הכנסת בפיטסבורג
27.10.2018